

Draga Zofka.

1. 8. 42.

Moje pismo sem prijel, lepa ti hvala. Potole me so moje novice, ki mi javljai da si bolava.

Npam da ti je že kaj boljše, prosim te javni kako ti je. Zofka lepo te prosim mirkaj si zbravje, delaj po malo, že tako imaš tisto navado da zmiraj hetiš, in tako se prehladiš, pa ti pride omotica, in še drugo.

Kaj bom jast delal, še mi ti oboliš, daj si moč, saj bo vse kmali koncalo, ne boj se zame.

Zofka idi k doktoru, daj se pregledat, pa pišeni vse popravno kaj ti je, ne treba mi nič skrivat, ali slabo, ali dobro, samo da je res, pa bom jast zadovoljen. Npam da u drugimi pismu bom zvedel kaj res ot tebe.

Danes zvečer so nas obiskali ponavne ptice, malo je ropotalo ma ni klo, nislim, prav hudo. Ko so odletele, je že mesu, padam na drugi kraj svoje ote. Že prebuden ot zaronetou, ot isker bi ugasajo, ma nivozen, nisem mogel znova zaspat. Pa mi pade u glavo, da bi bilo naj lepše da se malo spregodim.

Na hitro se ognem, pa z malimi korabki se
pivnem do malega izvora v reki Nila.

Nisem imel misli, uživam sem hladni erak
afrikanške noči. Pogledam v nebo, čisto ko
srečo, tu pa tam kašna zvezda, a mesec pada
rubi čar bolj globlje. Še nekaj minut pa bo glik
unes dveh faraonovih piramid, že je pozadaj,
že se bliščijo ipice teh dveh starodavnih
majstrskih del.

Na moment pozabim nato bramo slabo naravn.

Spominim se nazaj na ona leta, ko sem čital
knjige, lepe romane starodavnih (majstrskih)
Egiptovskih plemen, del o piramidah, o ljubezni
mrtvih faraonov, prevedene op reki Nila.

A pri tej zadni moji misli, sne za lije, žile
se najinčajo, misli gredo nekaj mesecev nazaj.

Taj tudi jaz sem našel ljubezen tu v
Egiptovski deželi, tu ob reki Nila op tisti reki
ki je zapisala nebolnih romanov, sladke ljubezni.
Ni to ljubezen prevedena v starih dvoznamah
op spremljanju kralji i petjem, ali ot drugih
zabavah, ki so ih imeli ti veliki faraoni.

Ma to je ljubezen dveh malih src, bres
dama, bres domovine, zagublenu u valovih
typljenja danasnih casih. Ali u nas je
pri vseh teh slabih casih, prava ljubezen,
bres greha, u pastenju i u revu u lepši
case, za nas, i za našo nesrečno slovensko
zemljo.

I ko bo prišel čas lai nam je zarcjen
zapustiba bomo paragonovo deželor, i po
valovih Tredozemlega mora, do jadranskega,
do zelenih dolin, do šumskih potokov, met
discini smrekami, tam nam bo dom.
Gor na gicu tam je bela cerkviča, tam se
bo Boh tel, bo naša združitru za verno
našega zemlskega žitelja.

U teh lepkih misli se počasi vnem la
postelji, se ulžem, naslonim glavo na pišter,
in lepo slatko zaspiim.

I sanjam, sanjam o lehi kako se
sprehajamo u lepkih naših krajih, i pravimo
si o vseh ovih dnevov, lai smo la u apriški
obšedi pasali.

Ni mnogou tega užitka, zapoje jutranja
vojaska pesem, pa se zbedim. Pa verkrat
konica vse te lepe sanje.

A pret mano stoji vsa žalostna revica
domainega zindanja, se mnogo trpljenja,
mnogou solz, prej ko bo vsega tega konec.

Sprejmi najdražje poschare in
nebolnik Poljubow, se i želim ti mnogo
zdravja.

Tvoj rekno Franci.